

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 38,10+ 1,90 (HST) = 40 kan. dolarů Cena 1,88 + 0,12 (HST) = 2,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089	Telefon: 416/530-4222 647/728-0654
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	J Time Committed Á délai convenu

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 9.

(479.)

Vol. 21.

Thursday,

May 19,

2011

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Epištoly pražské a královéhradecké

Epištola první

Žijeme v době Postřížin. Všechno se zkracuje. Množství krátkých vjemů nás bičuje ve stále větším tempu. Romány nahradily povídky, ty nahradily časopisy, následovaly noviny. Internet je už pomalý. Lidi zblblí; na hokeji čuměj na baseball přes malá digitální zařízení, v kině koukají na blbosti přes mobil...

Víme všechno a vlastně máme v hlavě guláš. Přepínáme z jedné věci na druhou a pokud nemáme kam přepnout, usínáme...

Usínáme, ale když máme usnout, nespíme. Máme poruchy spánku i bdělosti.

Obranou proti tomu je jakýsi vnitřní svět. Nespoutat, být stále napojen na něco. Ale na co? Středověký člověk, hledal spojení s něčím, co bylo nad ním. Sluchátka v uších dávají jakousi anonymitu či soukromí, ale není to ono. Chceme, aby nás svět slyšel, proto je zasilujeme, aby nás slyšeli spolucestující, ale ti mají také něco v uších. Za svůj misionářský či osvětový postoj platíme ztrátou sluchu. Pláceme po starých dobrých časech, kdy jsme ještě slyšeli a viděli. Hledáme včerejší den, jak říkal můj otec, ale ten je nenávratně pryč...

***

Epištola druhá

Do školy v Panské ulici vedly dvě cesty. První začínala ráno v 7:07. Proběhlo se Klišněvskou nahoru do Bajkalské, v tlačícím se davu bylo nutné zachytit se zadních dveří trolejbusu číslo 51. Řidičovi se po třiceti až padesáti metrech podařilo dveře zavřít a my jsme byli vtlačeni dovnitř; pak projel bez zastavení až k Orionce, kde se pokusili někteří poštelci ještě nastoupit, protože první lenoši již vystupovali. Čas od času jsem nechápavě pozoroval strýce Otu, který s klidem jemu vlastním nechával před zaměstnáním ujet i několik trolejbusů či naopak jsem ho spatřil, jak v tomto předpotopním dopravním prostředku seděl na postranním sedadle vyhrazeném penzistům, ač do důchodu mu ještě chybělo pár let. Mírně pomačkané nás to vyhodilo v Šumavské, kde jezdila jedenáctka. Chodník byl však klopený na opačnou stranu a při náležitě rychlosti docházelo ke smyku. Pád měl za následek nehybnost jedenáctky, ke které bylo nutné se zavést.

Strašnický Thienel používal smetáku u předního vchodu, kterým byla tramvaj opatřena. Pokud chtěl někdo vystoupit, musel se snožmo odrazit a ve vzduchu otočit a pak následoval běh, který bylo možné po chvíli zbrzdít. Následoval však další běh, podobný lyžařskému slalomu, mezi příslušníky pracující inteligence, která se řtila do úřadů na Václavském náměstí.

Vše bylo zakončeno během sérií průchodů až do Panské 3, kde čekal časoměřič ředitel Hledík se stopkami a zapisoval si cílové časy těch, kteří proběhli v 7:30 a později.

Varianta B začínala o dvě minuty později, čili v 7:09, proběhnutím Vladivostockou ulicí na autobus číslo 135. Ten po mezipřistání v Kodaňské ulici zastavil u Ludmily na Náměstí míru. Italská ulice nebyla již tak zákeřná, chci říci, lépe klopená, ale přijíždějící jedenáctka již byla obsypaná a žáci z vyšších ročníků nás odháněli od záchytných tyčí a k naskočení do jedoucího dopravního prostředku bylo nutné zachytit se tyče přední, byť u zadního vchodu.

Cesta do školy měla různá překvapení. Jednou po dostizích v Šumavské ulici jsem zjistil, že očekávaná jedenáctka zřejmě nepříjede, protože chyběly koleje. Jindy v Italské ulici místo jedenáctky přijela nová dvacítká a řidič mi před nosem zavřel dveře. Na znamení nevole, jsem mu alespoň udeřil do dveří. Cynicky s tramvaj opustil zastávku. Poblíž však stál taxik tentokrát pilotovaný nějakou dámou. Ta se zeptala, kam chci a tak jsem nesměle sdělil adresu školy. Ta krásná bytost, podobná andělu, mně otevřela dveře své limuzíny značky Volvo a odvezla do školy. Zřejmě jsem byl jediným studentem, který použil tohoto aristokratického dopravního prostředku, aby nabyl patřičné vědomosti.

Když jsem se svěřil se svým zážitkem dílenskému profesorovi Dvořákovvi při plivané pertinaxové desky, jako filosof se zamyslel a položil mi následující kontrolní otázku: „Víš, co by

ZE ZAHÁJENÍ VÝSTAVY PODOBENSTVÍ TĚLA. ZLEVA: UMĚLKYNĚ, AUTOR ČLÁNKU A OFICIÁLNÍ PŘEKLADATELKA Z LÉKAŘSKÉ FAKULTY, ZÁSTUPKYNĚ KANADSKÉHO VEJVYSLANECTVÍ PANÍ SUZZANE DRISDELLE-GUVEN, DĚKAN FAKULTY PROF. MUDR., RNDR. MIROSLAV ČERVINKA A HRÁČ NA KLASICKOU KYTARU PETR FIALA. FOTO: O. ČIŽINSKÁ

byl ještě větší zázrak?“ Odpověděl jsem bez váhání: „Kdyby v tom autě byl chlap.“ Zavrtěl hlavou a již tehdy měl odpověď, která by byla běžná až po půl století: „To by byl homosexuál...“ Pravda, řekl to trochu drsněji. Dychtiv po poznání jsem zakroutil po druhé hlavou a tím dal najevo, že on je učitel a já pouhý student třetího ročníku. Bylo vidět, že na to čekal. Pak teprve zvolna odpověděl: „Kdyby ti ten řidič tý tramvaje ty dveře otevřel.“

***

Ve středu před výstavou spěcháme s Marií po Štefánikově bulváru v Hradci Králové na autobus číslo 23. Další jede za dvacet minut. Stanice je asi 100 metrů od nás, navíc jsme v protisměru. Autobus již odjíždí ze zastávky. Udělám zoufalé gesto. Něco mezi vztekem, rezignovaností a prosbou. Řidič zastaví a otevře dveře. Vyvčívem z mládí, proběhl jsem mezi projíždějícími auty. „Ještě manželka...“ Řidič se na mne nechápavě podívá, jakoby říkal: „Přece neodjedu jen s Vámi...“

Pak nemám být stoupencem katolického filozofa Pierra Teilharda de Chardina, který tvrdil, že přes všechny katastrofy Bůh tvoří svět evolucí a ten směřuje ke Království Božím, kde prototypem dokonalosti, čili absolutní jedničkou, je Kristus.

Nikomu tuto filozofii nevnučuji, obzvláště, když jsme svědky skoro apokalyptických jevů přímo ve středu hlavního města České republiky. Nějak jsem se již smířil s tím, že zde nejedí staré tramvaje, na které se bylo možno přivést, i když jsem opět jednu spatřil. Byla však prázdná a jen pro turisty. Ale co zasadilo mé vyprahlé duši těžkou ránu je, že zmizel šenk Vrbovec. Poslední místo na Václavském náměstí, kde točili dobré levné víno. Vedle Baťova Domu obuvi je teď další tuctový obchod. Ještě před Vánocemi jsme si tu dávali voňavého Millera Thurga za 32 Kč.

Není už ani levné dobré jídlo U Vladáře, kde měli španělské ptáčky za osmdesát korun. Když jsme je v prosinci požadovali, smáli se nám, tak jako v Suchého písničko o skromném mužíčkovi, který chtěl jen půl parku.

A pak že je inflace jen 3%, jak tvrdí pan Kalousek. Tohle je také inflace.

***

Epištola třetí

V době, kdy převažují ve výstavních síních digitální fotografie, je převoz umění ještě lehčí než by se původně zdálo. Nejen to. Dnes můžete trojrozměrně naskenovat sochy, dát si je na disketu a pokud v místě umění mají digitální tiskárnu, či lépe řečeno slovensky tlačiarnu, tak vám jsou identické odlišky z umělé hmoty vyfrknuty přímo na místě v různých velikostech. Z delfína můžete mít sardinku, ale ze sardinky těžko uděláte delfína v životní velikosti, ledaže byste ho poskládali z cihlíček jako trojrozměrnou mozaiku. Už se těším, jak někdo s touto myšlenkou přijde a jak kritici budou vykřikovat podobně jako v Bergmanově filmu: „Jak skutečné a jak neskutečné.“

Vozit originály, byť vlastního umění, je věcí nadmíru podezřelou. Ono dnes již je jaksí podezřelé vůbec originály tvořit. Nejlepší je stáhnout si Monu Lisu z internetu a pak ji třeba změnit do zelena a dát tomu název *Rusalka Mona*. Kritici pak se předhánějí v komentářích o pozoruhodném historickém kontextu, který existenciálně protíná naši přítomnost s vertikálou moderní technologie za přítomnosti virtuální reality.

Pokud nepoužíváte tohoto ptidepe, jste ztraceni a octnete se na tenkém ledu *diletantismu* a polovzdělanosti.

Navíc vozit velké formáty, jak tomu bylo v našem případě, je záležitostí velice nepohodlnou a náročnou.

O tom jsme se přesvědčili poprvé v roce 2001 při výstavě v Bratislavě, kdy polovina obrazů zůstala při překládání z jednoho letadla do druhého na letišti v Praze. Místo dvou krabic dorazila pouze krabice jedna. Bezradně jsme stáli na bratislavském letišti a jelikož to bylo pouze jedno ze tří letadel, které ten den do Bratislavy přiletělo, byl malér. Celníci zpozorněli a my jsme se jim snažili vysvětlit, že to jsou obrazy pro výstavu, která začíná v pondělí. Náklad byl zapečetěn, museli jsme sehnat špeditérskou firmu, která dala půlmilionovou záruku za jednocentní zisk, čili pět tisíc slovenských korun. Když vše bylo odbavené, přišla druhá polovina, o kterou neměl nikdo zájem a my jsme na bratislavském letišti marně sháněli nějakého

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 5